

[Holger Hansen.]

med den almindelige opfattelse i vort samfund, at tvivl skal komme den til gode, der er i nød, og det kan vi kun hilse med tilfredshed.

At vi ved dette lovforslag frafalder kravet om indfødsret eller fast bopæl i landet ved ydelse af erstatning til efterladte, er også, synes jeg, en naturlig følge af den mellemfolkelige udvikling, vi oplever i disse år.

Ændringen til lovens § 44, stk. 6 a, der medfører, at der herefter med hensyn til unge under uddannelse både skal tages hensyn til den før ulykkestilfældet indtjente løn og til den indtjening, der i kraft af den videre uddannelse kunne have været indtjent efter ulykkestilfældet, kan synes rimelig; selv om vi vel nok må passe på, at et sådant tænkt beregningsgrundlag ikke bliver almindeligt i vor lovgivning, er der dog her tale om så klare fremtidige udsigter for en ung under oplæring, at vi gerne i udvalget vil drøfte ønsket om på denne måde at kunne forbedre dagpengesatserne.

Den væsentligste principielle ændring er dog satsernes fremtidige regulering. De har jo hidtil været pristalsreguleret; nu foreslår den højtærede minister en overgang til regulering efter den faktiske gennemsnitlige timefortjeneste i landet. Vi har jo fra venstres side været betænkelige ved denne ændring, når den på andre områder er blevet gennemført, men da det er sket — for øvrigt uden vor medvirken — på det store arbejdsløshedsområde, kan det synes rimeligt, at også de mennesker, der rammes af ulykker, følger samme reguleringsmåde. Det mener jeg vi kan drøfte i udvalget.

Derimod forekommer det mig lidt besynderligt, at lad mig kalde det de gamle tilfælde, som også det ærede medlem hr. Helge Nielsen var inde på, skal lades tilbage. Den højtærede minister har i fremsættelsen nævnt dette, men jeg tror nok, at vi imødeser et udspil fra den højtærede minister i den anledning. Det er da uden videre klart, at det er et vanskeligt problem. Det er vel vanskeligt at genoptage sager, der er afgjort mod kontant erstatning, men når det drejer sig om rentenydelser, kan det synes urimeligt, at disse ikke skal stige i takt med den nyere lovgivnings regler.

Jeg vil så gerne til slut stille den højt-

ærede minister et spørgsmål, og det er dette: hvorfor opretholdes pristalsreguleringen af indtægtsgrænser for statstilskud til nedbringelse af præmien for erhvervsdrivende med de lave indtægter? Jeg vil gerne have ministerens forklaring på, hvorfor man ikke på dette område har fulgt lovforslagets almindelige linje.

Hermed vil jeg gerne tilsige vor velvilje til forhandling om begge de foreliggende lovforslag i det kommende udvalg.

Fanger: Sådan som lovforslaget foreligger; er det vigtigste i det, at man forhøjer erstatningerne ved at ændre de bestående satser for lovens årslønsmaksimum samt ændrer reguleringsbestemmelserne i § 44 A.

Ifølge ændring nr. 10, jfr. nr. 4, foreslås det at hæve årslønsmaksimummet med 6.500 kr. til i alt 16.500 kr. Loven blev sidste gang ændret i 1959, og det var under behandlingen dengang, at man foreslog og fik vedtaget, at årslønsmaksimummet skulle ansættes til 10.000 kr. Dette tal figurerer fortsat i loven, og forhøjelsen er derfor lovteknisk på 6.500 kr. Imidlertid er årslønsmaksimummet siden 1959 blevet reguleret i forhold til § 44 A, og det vil pr. 1. april 1964 andrage 11.750 kr., hvilket svarer til en forhøjelse på 5 dyrtidsreguleringer à 350 kr. Forhøjelsen af årslønsmaksimummet får automatisk til følge, at dagpengene, der i henhold til denne lov skal udbetales for 7 dage om ugen, vil blive sat op fra 26 kr. til 36 kr. 67 øre, altså en forhøjelse på mere end 10 kr. Satserne i sygeforsikringsloven bliver i henhold til helhedsløsningen forhøjet med 2 kr. pr. 1. april 1964, nemlig til 23 kr., og med yderligere 3 kr. til 26 kr. pr. 1. april 1965. Det vil sige, at sygeforsikringslovens dagpengesatser pr. 1. april 1965 vil være ca. 16 kr. lavere end dagpengesatserne efter ulykkesforsikringsloven, såfremt det foreliggende lovforslag måtte blive gennemført, når dagpengene efter ulykkesforsikringsloven omregnes til 6 dage, hvilket svarer til sygeforsikringsdagpengeperioden.

Foruden at stille forslag om forhøjelse af årslønsmaksimum stiller man tillige forslag om, at årslønsmaksimummet for fremtiden skal reguleres i forhold til den gennemsnitlige faktiske timefortjeneste i hvert års januar kvartal for alle arbejdere